

ထောင်မှူးကြီး သိန်းဝင်း

ဂန္ထဝင်ကျန် လေးပစ်သံနှင့်
ဂမ္ဘီရ ဝတ္ထုတို့များ

ဂန္ထဝင်ကျန်သောလေးပစ်သံ

(၁)

ပုဂံပြည့်ရှင်မင်းကြီး အနော်ရထာမင်းစော နတ်ရွာစံပြီးနောက် သ

က္ကရာဇ် (၄၂၁)နှစ်မှာ သားတော် စောလူးမင်း နန်းတက်ခဲ့သည်။ ။

စောလူးမင်းကား..

အနော်ရထာ ဘုရင်မင်းမြတ်ကဲ့သို့ တိုင်းပြုပြည်ပြု သာသနာပြုမင်း
မဟုတ်။

အနော်ရထာမင်းကြီးက အရည်းကြီးတို့ ရဲ့ တန္တရဝါဒကို ချေမှုန်းသ
န့်စင်၍ ရှင်အရဟံ အကူအညီနှင့် ထေရဝါဒ ဗုဒ္ဓဘာသာကို ပုဂံမြေမှာ
အစပျိုးခဲ့သည်။ ။

မိုးခေါင်ရေရှားရပ်ဝန်း ပုဂံမြေကို စိုက်ပျိုးမြေဖြစ်အောင် စီရင်သည်
။

မိတ္ထီလာကန်ကို ဆည်ဖို့ သည် ။

ကျောက်ဆည်ရှိ ပျက္ခယေတောင် ကယွတ်တောင်က ကျသောရေကို
အတန့်အကန့်ဆည်၍ ရေသောက်ရန် ရေကန်ပြုသည်။ ။

ကင်းတားဆည်၊ ငနိုင်းဆည်၊ ပြောင်းပြာဆည်၊ ဂူမည်းဆည်။
မက္ခရာမြစ် (မြစ်ငယ်) မြစ်အနီးမှာ နွားတက်ကွမ်းဆေး၊ ဂူတော်(ငပြော
င်း)၊ ပေါင်းဆည်သုံးခုတည်၍ လယ်ရေသောက်စေသည်။ ။

ဒု၊အပြင် ..

နိုင်ငံတော်အတွက် စစ်ရေး၊ စီးပွားရေး၊ လုံခြုံရေး အခြေခိုင်စေရန်
သိန်းပြမြို့တည်ထောင်ပြီး ရှစ်ရာပြမြို့၊ လေးရာပြမြို့၊ နှစ်ရာပြမြို့များ
အသီးသီး မြို့ပြတည်သည်။ ။

အထက်အောက် နိုင်ငံအဝှမ်းကို ဘုန်းတန်ခိုးဩဇာလွှမ်းမိုးသက်
ရောက်သည် သာမက မလေးမစားပြုသည့် တရုတ်မင်းဥတည်ဘွားကို

ယ်တိုင် နောက်ဆုံး ကြောက်ရွံ့ဖူးတွေ့၍ သုံးလတိုင်တိုင် ရွှေပေါင်းချောင်၊ ငွေပေါင်းချောင်၊ ရွှေထမင်းအိုး၊ ငွေထမင်းအိုးတို့ ဖြင့် ချက်ပြုတ်ပြီး နေ့စဉ် (ထွက်နပ်) ပေးရ၏။

ထိုစဉ်က အနော်ရထာမင်းက တရုတ်ပြည်သို့ ဗုဒ္ဓမြတ်စွယ်တော် ပင့်ဆောင်တောင်းလို၍ နေချိန်ဖြစ်သည် ။

သူ့ထံမှာ ..ကျန်စစ်သား၊ ငထွေရူး၊ ငလုံးလက်ဖယ်နှင့် ညောင်ဦးဖီး စသည့် သူမတူသည့် သူရဲကောင်းစစ်သူကြီးလေးဦးနှင့် တိုက်ရည်ပြည့်၊ စွမ်းရည်ပြည့် ပုဂံစစ်မှုထမ်းတို့ ရှိ၏။

ဟံသာဝတီ၊ ပဲခူး၊ မွန်ပြည်နယ်ကို ကျူးကျော်သည့် ဂျမ်း(ယိုးဒယား) စစ်သည် တို့ အား မင်းစစ်သူရဲကောင်းအင်အားနှင့် ချေမှုန်းခဲ့၏။

သထုံကို အနိုင်တိုက်၍ ပိဋကတ်သုံးပုံကို ပင့်ဆောင်ပြီး ပုဂံကို ရဟန်းမြတ်ရှင်အရဟံ၏ အကူအညီနှင့် ဗုဒ္ဓဘာသာနိုင်ငံတော်ကြီးဖြစ်အောင် ပြုခဲ့သည် ။

ဇင်းမယ်၊ ယိုးဒယားနှင့် ကမ္ဘောဒီးယား၊ ကိုချင်ချိုင်းနား နိုင်ငံတိုင်အောင် မင်းကြီး၏ ဩဇာ သက်ရောက်ဘုန်းတန်ခိုး ကြီးခဲ့၏။

ကံအလှည့်ကျိုးချိန်ရောက်ချင်တော့...

သက္ကရာဇ် (၄၂၁) ခုနှစ်မှာ ပခုက္ကူမြစ်ခြေ (ခေါ်) အောင်သာမြစ်ခြေ အရပ်၌ ဆိုးသွမ်းနေသည့် ကျွဲရိုင်းတစ်ခုကို ကိုယ်တော်တိုင် နှိမ်နင်းရင်း ၎င်းကျွဲရိုင်းခတ်၍ နတ်ရွာစံခဲ့ရလေသည် ။

(၂)

စောလူးမင်း...

ဘုန်းခြံမဲ့အုန်းအုန်းရှိသော ပုဂံနေပြည်တော်ကြီးကို သားတော်စောလူးမင်းနန်းတက်၍ မင်းပြုသည်။ ။

စောလူးမင်းကား အနော်ရထာမင်းကဲ့သို့မဟုတ်။ ကာမဂုဏ်ကျူးသည်။ ။ ကြွေအန်ကစားကျူးသည်။ ။

ကြွေအန်လောင်းကစားနေရလျှင် အချိန်ကို မေ့ပစ်လေ့ရှိ၏။

စောလူးမင်းနှင့် ကြွေအန်ကစားဘက်က ဥဿာပဲခူးမြို့စား အထိန်းတော် ငရမန်ကန်း ဖြစ်သည်။ ။

ပြောရလျှင် ..ကျွန်အဆင့်မျှသာရှိသော ငရမန်ကန်းကို မိမိရဲ့ အထိန်းတော်သားဖြစ်၍ ချီးမြှင့်မြှောက်စား သနားတော်မူသည့် အနေဖြင့် ဥဿာပဲခူးမြို့ကို စားစေသည်။ ။

အထိန်းတော်သား ငရမန်ကန်းက မျက်စိတစ်ဖက်လပ်နေ၏။ ထို့ကြောင့် သူ့ကို ငရမန်ကန်းဟု ခေါ်ကြသည် က များ ၏။

ငရမန်ကန်းကလည်း ကြွေအန်လောင်းကစားတော်၏။ ပြီး ဘဝင်လည်း မြင့်၏။ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်၏။ သေသောက်လည်း ကြူး၏။ ကြက်ငှက်လည်း ဝါသနာထုံ၏။ သခင်စောလူးမင်း၏ အရှိန်အဝါကောင်းမှုနှင့် မာန်မာနထောင်လွှား၏။

စောလူးမင်း အလိုလိုက်မြှောက်စား၍ လည်း ရွှေနန်းတော်အတွင်း တံခါးမရှိ ဓါးမရှိ ဝင်ထွက်ခစားလို့ ရ၏။

ကျန်စစ်သားအမှူးပြုသည့် စစ်သူကြီးများ ၊ အမတ်ပညာရှိများက သတိပေးသည့် တိုင် စောလူးမင်းက သူ့ရဲ့ အထိန်းတော်သား ငရမန်းကန်းကို ယုံကြည်ကိုးစား၍ အလေးထားလေ၏။

ဆိုရလျှင် ..ငရမန်ကန်းလို ပဲခူးမြို့စားက ရှင်ဘုရင်နှင့် ဒူးတိုက်ကြွေအန်ကစားရသည့် နေ့များ လာသောအခါ မည်သူ့ကိုမျှ စိုးရွံ့ရိသေရမှန်း၊ လေးစားရမှန်း မသိတော့။

မည်သူ့မျှလည်း ဂရုမစိုက်။

အရေးမလုပ်၊ ထိမထင်။

တစ်နေ့ ..စောလူးမင်းနှင့် ဥဿာမြို့စား ငရမန်ကန်းတို့ ကြွေအန်ကစားကြသည် ။

နေ့စဉ်နီးပါးမျှ ကြွေအန်ကစားတိုင်း စောလူးမင်းအနိုင်ရသည် များပါလျက် ဒီနေ့မှာ ဥဿာပဲခူးစား ငရမန်ကန်းက သုံးကြိမ်သုံးခါ အကြိမ်ကြိမ် နိုင်သွားခဲ့သောအခါ စောလူးမင်း ရှက်၍ စိတ်ခံစားမှုဖြစ်သွားခဲ့ရသည် ။ ငရမန်ကန်းက မာန်တက်ပြီး လက်ခမောင်းခတ်လို့ ကြွေးကြော်လိုက်သည် ။

“ဒီဇမ္ဗူမှာ ငါလိုလူရှိရိုးလားဟဲ့ ... ဟား .. ဟား . ..ဟား ..ဟား”

အလို ..

သူ့ကျွန် ငရမန်ကန်းက သို့ကလို ကြိုးဝါးလို့ ပါလား။

သူ့ကျေးဇူးရှင် အရှင်သခင်ဆိုတာကို လုံးဝဥပေက္ခာပြုပြီး လက်ခမောင်းခတ် ကြိုးဝါးလို့ ပါလား။

ရှက်စရာကောင်းလိုက်ပါဘိ။

အနီးမှာ သောက်ရေတော်ကိုင်၊ ကွမ်းတော်ကိုင်နှင့် လူပျိုတော်သားများ အသီးသီး ရှိနေကြသည်။ ။

သက်တော်စောင့်ကိုယ်ရံတော် ရဲမက်များ လည်း ရှိနေကြသည်။ ။ ကျွန်တော်မျိုး အမှုလုပ်တို့ သည် သို့ကလို ငရမန်ကန်းက ထ၍ လက်ခမောင်းခတ်ပြီး ကြိုးဝါးပြက်ရယ်ပြုသည် ကို မြင်ရသောအခါ ကြီးစွာ အံ့သြကုန်ကြသည်။ ။

သူတို့ မျက်လုံးများက နဖူးချွေးစို့ ရှက်ပြီးရွံ့နေသည့် ထီးဘုရင် စောလူးမင်းရဲ့ မျက်နှာကို တစ်လှည့်..

မာန်မာနထောင်လွှားပြီး ကြွေအန်တစ်လှည့် တစ်ပွဲနိုင်ရုံမျှနှင့် ရှင်ဘုရင်ကို ပမာမခန့်လုပ်နေသည့် ဥဿာပဲခူးမြို့စား ငရမန်ကန်းရဲ့ မျက်နှာကို တစ်လှည့် ဝိုင်းကြည့်နေကြသည်။ ။

ငရမန်ကန်းကလည်း စောလူးမင်းရဲ့ မျက်နှာကို ကြည့်ပြီး ကိုယ်ကို လှုပ်၍ ရယ်လို့ မဆုံး။

စောလူးမင်းဘုရင်သည် ကျွန်များ ရှေ့မှာ ပြက်ရယ်ပြုခံလိုက်ရလို့ ရှက်လည်း ရှက်ဒေါသလည်း ပေါက်ကွဲသွားသည်။ ။

“ဟယ်...ငရမန်၊ သင်ဟာ ငါမြှောက်စားလို့ မြို့စားဖြစ်ရသူပဲ။ ကြွေအန်တစ်ပွဲနိုင်တာနဲ့ ထ လက်ခမောင်းခတ်ရသလော”

“မင်းကြီး ..နိုင်တာဟာ နိုင်တာပါပဲ။ ရှုံးတာဟာ ရှုံးတာပါပဲ။ နိုင်ရင်ပျော်၊ ရှုံးရင်မှိုင့် ..ဒါ လူ့သဘာဝပါ ကိုယ်တော်”

“သယ်..သင်လို ကျေးဇူးတရားမသိသူ ငါမြှောက်စားလို့ စိန်နားကပ်ရောင်နဲ့ ပါးပြောင်တဲ့ သူက ငါလိုမင်းဧကရာဇ်ကို ဒီလိုပြောသတဲ့ လား။ ဒီမှာ ငရမန် သင့်ကိုယ်သင် လူစွမ်းလူစရှိသူလို့ ယုံကြည်ရင် ဟံသာဝတီ

ကနေ ငါ့ကို ထောင်ထားခြားနားလော့ ..ထွီ ...”

ဘုရင်စောလူးမင်း ရှက်ဒေါသစုကဲလို့ ထွီခနဲ
တံတွေးတစ်ချက်ထွေးပြီး နန်းတော်ဆောင်သို့ ဒေါသနှင့် ကြွလှမ်းသွား
လေရဲ့ ။

ဒီမှာ ဥဿာပဲခူးမြို့စား ငရမန်ကန်းက စောလူးမင်းသွားရာ နောက်
ကျောကို တစ်ချက်လှမ်း ကြည့်ပြီး မဲပြုံးပြုံးလိုက်သည် ။

ပြီး ဦးခေါင်းကို တညိတ်ညိတ်ပြုသည် ။

သည့် နောက် ရွှေနန်းလေသာဆောင်မှ ခပ်သုတ်သုတ်ဆင်းထွက်
လာလိုက်ပြီး ကတ္တီပါရောင် မြင်းနက်ကြီးပေါ်သို့ လွှားခနဲခုန်တက်လိုက်
ကာ မြင်းကိုစိုင်းလိုက်သည် ။

အတန်ကြာ စိုင်းနင်းလိုက်ပြီးနောက် စောလူးမင်းရှိရာ ပုဂံရွှေနန်း
တော်ရှိရာသို့ မြင်းဇက်ကိုလှည့်၍ ဒုတိယမို့ ကြွေးကြော်လိုက်သည် ။

“စောလူးမင်းရယ် ..သင်ဟာ ဘုန်းကံရှိလို့ မင်းဖြစ်ရတာ မဟုတ်ပါ
ဘူး။ အနော်ရထာမင်းရဲ့ သားတော်မို့လို့ ကံကောင်းပြီး ရှင်ဘုရင်ဖြစ်ရ
တာပါ။ ငရမန် ဘာလဲဆိုတာကို သင်မကြာခင် သိရလိမ့်မဟေ့..ဟား .
ဟား...ဟား ... ဟား ...ဟား”

* * *

(၃)

များ မကြာမီ ဥဿာပဲခူးမြို့စား ငရမန်ကန်းသည် ဟံသာဝတီသား

မွန်လူမျိုးများကို သိမ်းသွင်းစည်းရုံး အင်အားစုဆောင်းပြီးနောက် ပုဂံ ရွှေနန်းကို လက်ရသိမ်းရန် တော်လှန်ပုန်ကန် ချဉ်းကပ်လာတော့သည်။ ။

မြို့စွန့်ရွာများ တို့ သည် မငြိမ်မသက် ဖြစ်ကုန်၏။

ငရမန်ကန်း၏ ဥဿာပဲခူးတပ်က တစ်မြို့ပြီးတစ်မြို့သိမ်း၍ တဖြည်းဖြည်း ချဉ်းကပ်လာခဲ့သည်။ ။

“အရှင်မင်းကြီး..ဥဿာပဲခူးစား ငရမန် အမှန်ပုန်ကန်ပါပြီ ဘုရား”

မှူးကြီးမတ်ကြီးများက နယ်စွန့်ကျေးလက်များ မငြိမ်မသက် ဖြစ်ကုန်၍ ဘုရင်စောလူးမင်းကို လျှောက်တင်ကြသည်။ ။

“အင်း.. ငရမန်ကန်းက ကြွေအန်ပွဲမှာ ငါ့ဆိုသည့် အတိုင်း ခုတော့ သင်က ငါ့ရဲ့ ကျေးဇူးတော်ကိုမျှမထောက် ပုန်စားပုန်ကန်ပြုပြီကိုး။ အမိန့်တော်များမှတ်မယ်..ညီတော် မင်းကျန်စစ်”

“အမိန့်နာခံလျက်ပါ မင်းကြီး”

“ဥဿာပဲခူးစား ငရမန်ကန်းရဲ့ ပုန်ကန်ခြားနားအရေးတော်ကို ငါ့ကိုယ်တော်တိုင်ဦးဆောင်ပြီး ချီတက်နှိမ်နင်းမယ်။ စစ်ရေးစစ်ချီ အသင့်ပြင်ကြစေ”

“မင်းကြီးဘုရား”

“ဘာတုံး ..ညီတော်”

“ဥဿာပဲခူးစား ငရမန်ကန်းရဲ့ အရေးတော်ကို ကျွန်တော်မျိုးနှင့် အတူ စစ်သူကြီးများ ဖြစ်ကြသော ငထွေရူး၊ ငလုံးလက်ဖယ်၊ ညောင်ဦးဖီးတို့ ကိစ္စအရေးပြီးအောင် ကြိုးစားဆောင်ရွက်ပါမည်။ အရှင်မင်းကြီး ရွှေနန်းတော်မှာ စံစားနားနေတော်မူပါ ဘုရား”

“ကိုယ်တော်က ဘာဖြစ်လို့ ရွှေပလ္လင်မှာ စံမြန်းနေရမှာ လဲ။ ငါ မွေး
တဲ့ မျောက်က ငါ့ပြန်ခြောက်စကားပုံလို ငါမွေးလို့ ကြီးရတဲ့ အထိန်း
တော်သားက ငါလိုမင်းကို အန်တုအာခံမှ တော့ သင်းကို ကိုယ်တော်တို
င် လက်ရဖမ်းပြီး ကွယ်တော်မူမယ်။ တပ်ရေတပ်နိုင်အားလုံး အသင့်စီရ
င်စေ ..အမိန့်တော်”

မည်သူမျှ ဘုရင်စောလူးမင်း၏ အမိန့်ကို စောဒကမတတ်ရဲ။ အား
လုံး အမိန့်တော်မြတ်အတိုင်းပါ ဘုရားဟု ဦးခိုက်၍ စစ်ရေးစစ်ရာ အ
သီးသီးကို စီမံရန် ရွှေနန်းရင်ပြင်မှ ထွက်ခွာကြသည်။ ။

စောလူးမင်းကလည်း ..အငြိုးကြီးသည် ။ ဒေါသကြီးသည် ။ မောက်
မာသည် ။

ငရမန်ကန်းကလည်း ..ကျေးဇူးကန်းသည် ။ ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲသ
ည် ။

ကျန်စစ်သား စစ်ရေးကို မျှော်တွေး၍ ကြည့်ရင်း မည်သို့ စစ်ဆင် စစ်
ချီရမည်ကို သူ့ရဲ့ သူရဲကောင်းများ နှင့် တိုင်ပင်ရန် အစည်းအဝေး အရေး
ပေါ် ဆင့်ခေါ် လိုက်လေသည် ။

* * *

(၄)

ငရမန်ကန်းရဲ့ ဥဿာပဲခူးတပ်ကလည်း နေ့ရောညပါ ဆင်တပ်၊
မြင်းတပ်၊ ခြေလျင်တပ်တို့ နှင့် ချီတက်၍ လာခဲ့သည်။ ။

အထောက်တော်များ ရဲ့ စုံစမ်းထောက်လှမ်း သတင်းပို့ချက်အရ ငရမန်ကန်းရဲ့ တပ်မှာ မြင်းသည် တော်နှင့် ခြေလျင်စစ်သည် အင်အားများ ပြားလှသော်လည်း ...

ဆင်လုံးရင်းတပ်အားနည်းသည် ဟု ကျန်စစ်သားသိရသည်။ ပုဂံစစ်တပ်မှာ ဆင်လုံးရင်း၊ မြင်းလုံးရင်း အားကောင်းသည်။ စစ်ပွဲပေါင်းများစွာကို အောင်မြင်စွာ ခြေမှုန်းခဲ့သည့် ပုဂံစစ်သည် အတွေ့အကြုံရင့်ကျက်သူများ များ စွာပါဝင်သည်။

မျက်နှာချင်းဆိုင် ရင်ဆိုင်တိုက်ရလျှင် ငရမန်ကန်းရဲ့ တပ်အရှုံးနှင့် နိဂုံးချုပ်ရမှာ သေချာသည် ကို သိသည်။

နှစ်ဖက် အပြင်းချီ၍ ရင်ဆိုင်လိုက်ရန် ချီခဲ့ကြသည်။ ပြည်တော်သာကျွန်းသို့ ရောက်သောအခါ နေဝင်ချိန် အမှောင်ရောက်ခဲ့ပြီ။

ညအမှောင်မှာ လရောင်ပျံ့နှံ့သော သူ့စစ်အခင်းအကျင်း၊ အသံဗလံ ကို ယုံစစ်အခင်းအကျင်း အသံဗလံများကို ခပ်ဝေးဝေးမှ ကြားနေရသည်။

စစ်မြင်းဟီသံများ ကြားရသည်။

စစ်ဆင်အချို့ရဲ့ ဟီးသံများကို ကြားရသည်။

စခန်းချနေသည့် မီးရောင်လဲ့လဲ့ကို လှမ်း၍ မြင်နေရသည်။

သည် မှာ စောလူးမင်းက ဆင်တပ်အချို့ကို မျက်စိတစ်ခေါ်တစ်မြင်မှာ လရောင်ဖြင့် မြင်လိုက်ရသည်။

ကြည့်စမ်း ...

ဆင်တပ်ပါလား။ အလို..စစ်သည် ရဲမက်တွေကလည်း လရောင်အောက်မှာ ဓားရေးလှံရေးပြပြီး ဟစ်ကြွေးစိန်ခေါ်လို့ ပါလား။

“ကျန်စစ်သား”

“ဘုရား”

“နှစ်ဖက်ညှပ်ပြီး ဝိုင်းတိုက်ကြစို့ရဲ့ ”

“မင်းကြီးဘုရား”

“ဘာတုံး...ကျန်စစ်သား”

“ဘုရားကျွန်တော်မျိုး မသင်္ကာပါဘူးဘုရား”

“ဘာကြောင့် တုံး ..ကျန်စစ်သားရဲ့ ။မြင်နေရပြီ မဟုတ်လား။ ဒါကိုမှ ဝင်မတိုက်ရင် အနော်ရထာမင်းရဲ့ သားတော် ပုဂံရာဇဝင်မှာ ညံ့ရာကျမပေါ့...ကျန်စစ်သားရဲ့ ”

“မင်းကြီး... ဘုရားကျွန်တော်မျိုး စုံစမ်းထောက်လှမ်းလို့ သိရသလောက်ကတော့ ဒီပြည်တော်သာကျွန်းတစ်ဝိုက်မှာ ကုန်းတွင်းပိုင်းနည်းပြီး နန်းမြေရွံ့နွံဗွက် ပေါများ တဲ့ အရပ်ပါဘုရား၊ ဖြစ်နိုင်ရင် နံနက် မိုးသောက်အလင်းရောက်ပြီး မြင်သာထင်သာရှိမှ ဝင်တိုက်ရင် အရေးတော်သာပါလိမ့်မယ် ဘုရား”

ကျန်စစ်သားက ငရမန်ကန်းရဲ့ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာဂစရိုက်ဆိုးကို မသင်္ကာ၍ စောလူးမင်းကို အကျိုးအကြောင်းပြလို့ လျှောက်ထားလိုက်သည် ။

“ဟယ်..ကျန်စစ်သား ၊ သင်သူရဲကောင်းစစ်သူကြီး မဟုတ်တုံလော။ ရန်သူချဉ်းကပ်လာသည် စစ်ရေးပြင်နေသည် ကိုမြင်ပါလျက် နေနေညည အချိန်ရွေးနေရင် အရေးတော်မသာဖြစ်နေမယ်။ ခုချက်ချင်း ဝင်တိုက်မယ်..အားလုံး အသင့်ပြင်”

ဟူး ...

မတတ်နိုင်တော့။ ရှင်ဘုရင့်အမိန့် ဖြစ်နေသည် ။

စိတ်မြန်လှမြန် စောလူးမင်းက ရန်သူ ငရမန်ကန်းကို လက်ရဖမ်းပြီး စီရင်လိုသည့် ဇောက များ နေသည် ။

သည့် နောက်..ကိုယ်တော်တိုင် မင်းစီးတိုက်ဆင်ကိုစီး၍ ဆင်ထိန်း ကို ချွန်းဖွင့်စေပြီး ရန်သူဆင်တပ်ရှိရာသို့ အဟု န်ပြင်းစွာ တက်စေသည် ။

စောလူးမင်းရဲ့ တိုက်ဆင်သည် ဆင်ထိန်းစစ်ဦးစီးရဲ့ ချွန်းချက်ကြော ငှ် လရောင်ပျပျနှင့် မြင်နေရသည့် ဆင်ရန်သူဆင်အုပ်ရှိရာသို့ တစ်ရှိန် ထိုး ပြေးဝင်သည် ။

ကျန်စစ်သားတို့ စစ်သည် ရဲမက်များကလည်း နှစ်ဖက်တောက်ပံ့ဖြန့် ၍ သတိကြီးစွာဖြင့် မြင်းတပ်ကို ရံကာပန်း၍ ဝိုင်းလိုက်သည် ။

“တိုက် ..”

“လာခဲ့ကြဟဲ့ ...ပုဂံသားတို့ ရဲ့ ၊ သေရဲရင် လာလှည့်”

“ကျား ..”

“ပုဂံသားကွ”

“ကျား .. ကျား”

“ဟီး ..ဟီး ...အစ်...အစ်”

မြင်းဟီသံများ ၊ တိုက်ဆင်ဟီးသံများ စည်စည်လျှံသွားသည် ။

စောလူးမင်းရဲ့ တိုက်ဆင်အုပ်သည် မြင်နေရသည့် ရန်သူတိုက် ဆင် အုပ်ရှိရာ အရှိန်နှင့် ပြေးဝင်လိုက်ကြသောအခါ..

“ဘာ...”

“အလိုလေး ..”

“နွံဗွက်ဘုရား .. နွံဗွက်ပါဘုရား”

“ဟယ်...”

“ဝိုင်းကြ..ဆီးကြ..တိုက်ကြဟေ့”

“ဥဿာပဲခူးသားကွ”

“ငရမန်တဲ့ ဟေ့”

“ဇီ...”

“ဇီ..”

“အား”

“ဖောက်”

“အား.. အမယ်လေးဗျာ”

ဦးစွာ စောလူးမင်း၏ တိုက်ဆင်တော်သည် ကုန်းမြေအမှတ်ဖြင့် ဝင်
တိုက်လိုက်ရာ ရွံဗွက်မြေကို နင်းမိပြီး နွံမှာ ခြေကျွံ၍ နစ်ဝင်သွားခဲ့သည်

။

နောက်ဘက်မှ အရှိန်နှင့် နင်းလိုက်၊ ဖြန့်လိုက်လာသော ပုဂံစစ်သည်
တော်တို့ ရဲ့ စစ်မြင်းနှင့် စစ်ဆင်တို့ သည် ဗွက်တောမှာ နစ်ဝင်ပြီး ရုန်း
လေ၊ နစ်လေ ဖြစ်ကုန်ကျတော့သည် ။

“ကျား ..”

“ဥဿာပဲခူးကွ”

“ငရမန်တဲ့ ..ဟေ့”

“တိုက်”

ညအမှောင် လရောင်အောက်မှာ စောလူးမင်းအပါအဝင် ပုဂံစစ်မြင်း စစ်ဆင်များ နွံဗွက်မှာ နစ်နေခိုက် ရန်သူ ငရမန်ကန်းရဲ့ တပ်က အမှောင်ထဲမှ နေပြီး လေးမြားများ နှင့် တရကြမ်း ပစ်ခတ်ကြရကား စောလူးမင်းရဲ့ ပုဂံစစ်သည် များ အများ အပြား ကျဆုံးကုန်ကြသည်။

သည် အရေးကို ရောက်ကြုံရတော့မှ ..

စောလူးမင်း ငရမန်ကန်းရဲ့ ကလိမ်ကကျစ်ညာဏ်နှင့် လှည့်စားလှည့်ဖြားချက်ကို ရိပ်စားမိသွားသည်။

မိမိတို့ ခံလိုက်ရပြီကို သဘောပေါက်လိုက်ပြီ။

မိမိ ရှေ့တစ်မြင့်မှာ မြင်နေရသည့် ရန်သူ့ဆင်များ သည် ဆင်အစစ်များ မဟုတ်။

ရန်သူ ငရမန်ကန်း လှည့်ဖြားစစ်မြူထားသည့် နွံဗွက်အလယ်မှ ခြင်း ကျားဆင်ရုပ်အတုများ နှင့် စစ်သည် ရုပ်လုံးအတုများ မလှုပ်မယှက်ရပ် နေမှန်း သိလိုက်ရသည်။

လရောင်ဖျိုးဖျက်အောက်မှ မိမိစစ်သည် တော်များ ကျဆုံးသူကျဆုံး၊ လက်ရအဖမ်းခံရသူ အဖမ်းခံရ၊ နွံဗွက်နစ်သူနစ်နှင့် အရေးတော်မလှသည် ကို မြင်လိုက်ရပြီး ..

ကိုယ်တိုင် တိုက်ဆင်ထက်မှ ကိုယ်လွတ်ရှောင်ပြေးရန် ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။ ။ ခုန်ဆင်းလိုက်မှ ခြေနှစ်ချောင်းက နွံဗွက်ထဲမှာ နစ်ကျုံ့ဝင်သွားသည်။ ဒီအချိန်မှာ ပဲ ရန်သူစစ်သည် များက စောလူးမင်းကို လက်ရဝင်ဖမ်း၍ နွံဗွက်ထဲမှ တရွတ်ဆွဲခေါ်ဆောင်သွားကြသည်။

ကျန်စစ်သားလည်း သိလိုက်ပြီ။

ငရမန်ကန်းလှည့်စားကွက်မှာ သူ့အရှင်သခင်ကျရောက်သွားပြီ။ သ
ည့် နောက် အမှောင်ထဲမှာ ခုခံတိုက်ခိုက်သည် ။ ရန်သူရဲ့ မြားမိုးက သ
ည်းလွန်းလှသည် ။

နောက်ဆုံး အရေးတော်မလှ၍ နောက်ဆုတ်ပြီး ရှောင်တိမ်းလိုက်ရ
သောအခါ မိမိတို့ အရှင်သခင် စောလူးမင်း ရန်သူ ငရမန်ကန်းလက်သို့
ကျရောက်ဖမ်းဆီးခံလိုက်ပြီကို ရင်နင့်စွာဖြင့် ကြားသိလိုက်ရလေသည်
။

* * *

(၅)

မှူးကြီးမတ်ရာတို့ က စောလူးမင်း ငရမန်ကန်းလက်သို့ ကျရောက်
သွားပြီဖြစ်၍ ကျန်စစ်သားကို ပုဂံထီးနန်းအား ဆက်ခံပါရန် အညီအညွ
တ်ပြု၍ လျှောက်တင်ကြသည် ။

“မင်းကြီးတို့ ၊ မှူးကြီးမတ်ကြီးတို့ အကျွန်ုပ် ပုဂံထီးနန်းကို သိမ်းပိုက်
စိုးစံလို့ မဖြစ်သေးပါဘူး။ ဘာကြောင့် လည်း ဆိုတော့ အကျွန်ုပ်တို့ ရဲ့
နောင်တော် ဘုရင်စောလူးမင်း နတ်ရွာမစံသေးလို့ ပါ။ သူဟာ အသက်
ရှင်လျက်နဲ့ ရန်သူ့လက်တွင်းကို ကျရောက်နေတုန်းဆိုတာ အကျွန်ုပ် စုံစ
မ်းသိရှိပြီးပါ ပြီ။ ဒါကြောင့် အကျွန်ုပ်..အကျွန်ုပ်တို့ ရဲ့ အရှင်သခင်စော
လူးမင်းကို ရန်သူ့လက်တွင်းကနေ မရအရ သွားကယ်လိုက်ပါဦးမယ်။
စောင့်ပြီး ပုဂံကို မင်းကြီးတို့ စီရင် အုပ်ချုပ်ရစ်ပါလေ”

ကျန်စစ်သားကား အလွယ်တကူရသည့် ပုဂံရွှေနန်းရာပေလွင်ကို အလိုမရှိခဲ့။

နောင်တော်လည်း ဖြစ်၊ အရှင်သခင်လည်း ဖြစ်၊ ပုဂံရွှေနန်းရှင်လည်း ဖြစ်သည့် စောလူးမင်းကို သက်စွန့်ကြိုးပမ်းကယ် တင်ရန် တစ်ညဉ့်သောသန်းခေါင်ယံမှာ ရုပ်ဖျက်၍ လာခဲ့လိုက်သည်။ ။

ပြီး ငရမန်းကန်း စစ်စခန်းချရာတပ်သို့ လျှို့ဝှက်စွာ ဝင်ရောက်ခဲ့လိုက်သည်။ ။ အစောင့်အကြပ်များက အထပ်ထပ်ချ၍ ကင်းလှည့်နေရကား ဝင်ခွင့်ရဖို့ အရေး မှက်ခြင်များ ညဉ့်လုံး ပေါက် အကိုက်ခံရပြီး အစောင့်များ အလစ်အငိုက်ကို ချောင်းမြောင်းနေရသည်။ ။

ကျန်စစ်သားကား ညဉ့်သန်းခေါင်အကူး အစောင့်များ သမ်းဝေစပြု ချိန်မှာ မြွေတစ်ကောင်လို ဝမ်းလျားထိုးသွားခဲ့ပြီး ရန်သူစခန်းချရာ တဲများ အနီးသို့ လျှို့ဝှက်ချဉ်းကပ်ခဲ့လိုက်သည်။ ။

စောလူးမင်းကို ချုပ်နှောင်ထားသည့် အချုပ်ခန်းနှင့် ပုဂံသုံပန်းများ ချုပ်နှောင်ထားသည့် အချုပ်ခန်းများကို သည်းထိတ်ရင်ဖို ရှာလိုက်ရသည်။ ။

မကြာခင် ပုဂံသုံပန်းများ ချုပ်နှောင်ထားသည့် အချုပ်ခန်းသို့ ချဉ်းကပ်မိလိုက်သည်။ ။ ရန်သူ အချုပ်ခန်းတာဝန်ကျနှစ်ဦး သေရည်မူး၍ ယစ်ငိုက်နေကြသည်။ ။

ကျန်စစ်သား ကင်းသမားအနီးသို့ တိုးကပ်လိုက်ပြီး နောက်ကနေ ပါးစပ်ကို ဘယ်လက်နှင့် ပိတ်၍ ဓားမြှောင်နှင့် နံကြားကို ထိုးစိုက်ချလိုက်သည်။ ။

ရန်သူ အချုပ်ခန်းစောင့် အသံမထွက်နိုင်ဘဲ ခွေကျအသက်ပျောက်

သွားသည် ။ သည့် နောက် မူးယစ်ငိုက်မြည်းနေသည့် ဒုတိယကင်းသ
မားကိုလည်း အနီးကပ်၍ အသံတိတ် ရှင်းပစ်လိုက်သည် ။

၎င်းနောက် အချုပ်ခန်းရဲ့ တံခါးကို ဖွင့်လိုက်ပြီး
ပုဂံသို့ပန်းစစ်သားများကို တိုးတိုးတိတ်တိတ် အချက်ပြလို့ ဖွင့်လွှတ်ပေး
လိုက်သည် ။

ပုဂံသို့ပန်းသွေးသောက်ကြီးရဲ့ ပြောပြချက်အရ အရှင်စောလူးမင်းရဲ့
အချုပ်ခန်းကို သိလိုက်ရပြီး ကျန်စစ်သားထုံးစံအတိုင်း သေရည်ရစ်မှူးငို
က်နေသည့် အစောင့်စစ်သားနှစ်ဦးကို သွေးသောက်ကြီး အကူအညီနှင့်
ရှင်းပစ်လိုက်ပြီး အချုပ်ခန်းကို ရအောင်ဖွင့်လိုက်သည် ။

“ဘယ်သူလဲ ...”

စောလူးမင်းက ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များကြောင့် လူးလွန်ပြီး အသံတိုး
တိုးနှင့် မေးလိုက်သည် ။

“အရှင်..အကျွန်ုပ်ပါ”

“ဘယ်သူ..”

“ရှုး..တိုးတိုးဘုရား၊ ကျွန်တော်မျိုး ကျန်စစ်သားပါ”

“ဘာ..ကျန်စစ်သား..မောင်မင်း..မောင်မင်း..ဘာလာလုပ်တာလဲ..မင်း
..ဟင်”

ကျန်စစ်သားက ငရမန်ရဲ့ အကျဉ်းသား အရှင်စောလူးမင်းကို ကော
က်ပွေ့လိုက်သည် ။

“အရှင်ကို စွန့်စားပြီး လာကယ်တာပါဘုရား။ အားတင်းပြီး ထတော်
မူပါဘုရား”

“အို..ငါ..ငါ..မ..မလိုက်ဘူး..မလိုက်ဘူး။ သွား ..သွား”

“အရှင်..အရှင်မင်းကြီး ကျွန်တော်မျိုးနဲ့ ခုတစ်ပါတည်း မလိုက်ခဲ့ရင် အရှင်ကို ငရမန်ကန်းက အဆုံးစီရင်ပါလိမ့်မယ်...အရှင်”

“အို..မဖြစ်နိုင်တာ။ ငရမန်ဟာ ငါ့ရဲ့ အထိန်းတော်သား၊ ငါနဲ့ ကစား ဖက်၊ ငါသူကောင်းပြုခဲ့ဖူးသူ ဥစ္စာ။ သူ ဘယ်တော့မျှ ငါ့ကို အဆုံးစီရင်မှာ မဟုတ်ဘူး ။ ငါ့ကိုထားခဲ့ပါ ကျန်စစ်သား”

“နောင်တော် ငရမန်ကန်းဟာ ကျေးဇူးသစ္စာမစောင့်သူဆိုတာ နောင် တော် သိပြီးသားပါ။ သူ့ကြောင့် စစ်မက်ဖြစ်ပွားခဲ့ရပြီ။ သွေးမြေကျခဲ့ရပြီ ။ နောင်တော်ဟာ ပုဂံရွှေနန်းရဲ့ မင်းဧကရာဇ်ပါ။ ကိုင်း နောင်တော် အချိန်ရှိတုန်း ပြေးကြစို့”

ကျန်စစ်သားက ဒဏ်ရာအနာတရနှင့် စဉ်းစားရခက်နေသည့် နောင် တော် ပုဂံဘုရင်စောလူးမင်းကို သန်မာသောခွန်အားနှင့် ကောက်ပွေ့လို့ ပခုံးထက်မှာ ထမ်းပြီး အချုပ်ခန်း အပြင်ရောက်သည် အထိ အပြေး..

“ကျန်စစ်သား..ငါ့ကို ထားခဲ့ပါ၊ ချထားခဲ့ပါ”

“မထားနိုင်ဘူး နောင်တော်။ အပါခေါ်ရမှာ ပဲ”

“ချထားခဲ့”

“မငြင်းဆန်ပါနဲ့ အရှင်”

“ငါ့အမိန့်ကို မနာခံဘူးပေါ့။ ဟောဒီမှာ ဟေ့..ငါ့ကို ကျန်စစ်သား .. လာခိုးနေတယ်။ ငါ့ကို ကျန်စစ်သား အဓမ္မလာခိုးခေါ်နေတယ်”

“ဟင် ...”

ကျန်စစ်သားသည် ရန်သူလုံခြုံရေးကင်းကို ရှောင်၍ နောင်တော်ဘု

ရင်ကိုထမ်းအပြေး..

စောလူးမင်းက ရန်သူများ သိအောင် ပခုံးထက်မှ အသံကုန်အော်ဟစ်လိုက်သည် နှင့် ရန်သူကင်းစခန်းနှင့် စစ်စခန်းတစ်ခုလုံး အုတ်အော်သောင်းတင်းဖြစ်ပြီး နိုးကုန်ကြသည်။ ။

“ကျန်စစ်သား..ငါ့ကိုလာခိုးနေတယ်။ လုပ်ကြပါဦး”

ကျန်စစ်သား လွန်စွာ အံ့သြသွားသည်။ ။

ဒီလိုဖြစ်စဉ်မျိုး အပြုအမူအမြင်မျိုး မြန်မာရာဇဝင်မှာ မရှိခဲ့ဖူး။ ပုဂံမင်းဆက်တစ်လျှောက်လုံး လုံးဝ မရှိခဲ့ဖူး။ ရန်သူများက လက်နက်များ နှင့် ဝိုင်းလာကြသည်။ ။

မီးတုတ်မီးရောင်များ လင်းထိန်လာသည်။ ။

ဝိုင်းဟေ့...ဆီးဟေ့..အော်ဟစ်သံများ ဆူညံလာသည်။ ။ အရေးထဲ စောလူးမင်းကလည်း ပြောမရ ဆိုမရ ရုန်းကန်ပြီး ကျန်စစ်သား ငါ့ကိုလာခိုးတယ်၊ ကယ်ကြပါချည်း အဆက်မပြတ် အော်လွန်း မက အော်နေသောအခါ ကျန်စစ်သား ပေါက်ကွဲလာခဲ့ပြီ။

“နောင်တော် မလိုက်ဘူးလား”

“မလိုက်ဘူး..ချခဲ့..ခုချခဲ့”

“ဟယ်...ဒီလောက်တောင် မိုက်တွင်းနက်လှသည့် မင်းဆိုးမင်းညစ်ရန်သူ့လက်မှာ ခွေးသေဝက်သေ သေရစ်ခဲ့တော့။ ကိုင်း ...”

ကျန်စစ်သား ပခုံးပေါ်မှ စောလူးမင်းကို မြေပြင်သို့ပစ်ချလိုက်ပြီး ဝင်လာသည့် ရန်သူများကို ကျောက်စီဓားနှင့် လျှပ်စီးလက်သလိုခုခံရင်း..

သစ်ရိပ်ဝါးရိပ် အမှောင်အုပ်ရှိရာသို့ လွှားခနဲ ပြေးဝင်လိုက်သည်။ ။ ရ

နံသူများ ပစ်လိုက်သည့် မြားများက သစ်ပင်ဝါးပင်များကို လာရောက်ထိမှန်ခဲ့သည်။ ။

သူ မိမိတပ်စခန်းသို့ ပြန်ရောက်သောအခါ တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးသီးချွေးပေါက်များ နှင့် နင့်နေသည်။ ။

ရင်ထဲမှာ စူးရှစွာ နာကျင်နေ၏။

ညီအစ်ကိုနောင်ရင်းရဲ့ သစ္စာစကား၊ သစ္စာတရားကို မယုံကြည်ဘဲ ရန်သူ သူစိမ်းကျေးကျွန်၊ သစ္စာမဲ့သူကိုမှ ယုံကြည်ရက်လေသည့် နောင်တော်။

“တောက်”

* * *

(၆)

အရှင်နောင်တော် စောလူးမင်းကို ငရမန်ကန်းက သုတ်သင်လိုက်ပြီဆိုသည့် သတင်းစကားအား အထောက်တော်များမှ တစ်ဆင့် ကြားလိုက်ရသောအခါ ကျန်စစ်သား မျက်ရည် ဝဲခဲ့ရသည်။ ။

ဪ ..နောင်တော်၊ နောင်တော် မိမိကိုယ်အထင်လွဲ အထင်သေး၊ အမြင်မှားပြီး ရန်သူကို အထင်ကြီးအားကိုးခဲ့သော ပုဂံမင်းဆက်သွေး.. ရာဇဝင်ရိုင်းစွာ မြေခဲခဲ့ပြီပေါ့။

ရင်ထဲမှာ မကောင်းခဲ့။

ပြန်စဉ်းစားကြည့်တော့လည်း စောလူးမင်းအနေနဲ့ သူ့ကို မယုံချင်စ

ရာ နောက်ခံသမိုင်းက ရှိခဲ့ဖူးသည် ကိုး။

ခမည်းတော် အနော်ရထာဘုရင် လက်ထက်တော်တုန်းက ဥဿာပဲ
ရူးကို ဂျမ်းစစ်သည် များ ကျူးကျော်စော်ကားသဖြင့် ပုဂံစစ်တပ်က စစ်
ကူသွားရောက် တိုက်ခိုက်ပေးခဲ့ရသည် ။

ဂျမ်းစစ်သည် များ အရှုံးနဲ့ ပြေးရ၏။

ဒီမှာ ဥဿာပဲရူးမင်းက သမီးတော်မဏိစန္ဒာကို အနော်ရထာမင်း
အား လက်ဆောင်ပဏ္ဍာ ဆက်သခဲ့သည် ။

ကျန်စစ်သားက ပဲရူးမှ သည် ပုဂံရောက်သည့် တိုင် မဏိစန္ဒာမင်းသ
မီးကို အနီးကပ်စောင့်ရှောက်ခဲ့ရသည် ။

ရှေးရေစက်ကြောင့် လားမသိ။

လမ်းခရီးမှာ ပဲ ဘုရင့်သမီးတော် မဏိစန္ဒာ(နောင်အခါ ခင်ဦး) ဟု
အမည်တွင် သူ လှမျက်ခြယ်နှင့် ချစ်ခင်မှားယွင်းခဲ့ရကား ပုဂံရောက်
သော် ခမည်းတော် အနော်ရထာမင်းသိပြီး အမျက်တော်ရှခဲ့သည် ။

သည် တုန်းက ..

“မင်းဘဏ္ဍာကို စော်ကားရမည်လား”ဟု ခမည်းတော် အနော်ရထာ
က ရှက်ဒေါသပေါက်ကွဲပြီး နန်းရင်ပြင်မှာ နှောင်ကြိုးတည်းလို့ ရာဇပ
လ္လင်ပေါ်ကနေ အရိန္ဒမာလုံနှင့် ပစ်ခတ်စီရင်ခဲ့၏။

ကံကောင်းလို့ လား ဘုန်းကြီးလို့ လားမသိ။ ရင်ဝကိုလုံမစိုက်ဘဲ
နှောင်ကြိုးကို ထိပြတ်သွားခဲ့ သဖြင့် ၎င်းအရိန္ဒမာလုံကို ဆတ်ခနဲ ကော
က်ပြီး ကြောင်ဖြူအရပ်သို့ ပြေးရှောင်ခဲ့ရသည် ။

အနော်ရထာမင်း နတ်ရွာစံ၍ စောလူးမင်း နန်းတက်သောအခါ ဥ

သာမင်းသမီးတော် မဏိစန္ဒာကို (ခင်ဦး)အမည်နှင့် မိဖုရားမြှောက်ခဲ့၏

။

စောလူးမင်း ဘုရင်ဖြစ်သော်လည်း နယ်စွန့်နယ်ဖျား လက်အောက်ခံများက မခန့်ညား၊ မရိုသေကြ။ ပုန်စားကန်စားပြုကြသဖြင့် မှူးကြီးမတ်ကြီးများ လျှောက်တင်ချက်အရ ကျန်စစ်သားကို ပြန်ခေါ်ပြီး စစ်သူကြီးအရာ ပေးခဲ့ရပြန်သည် ။

သည် မှာ ပဲ ငယ်ချစ်လိုချစ်ခဲ့သည့် စောလူးမင်းရဲ့ မိဘုရား ခင်ဦးနှင့် အပြောအဟောရှိပြန်သည် ဟု မလိုသူများက ချောက်တွန်းသဖြင့် အောက်ဒလသို့ နယ်နှင့်ဒဏ်ပေးခဲ့ရပြန်သည် ။

နောင်အခါ အရေးတော်များ မငြိမ်သက်ပြန်သဖြင့် ကျန်စစ်သားကို ဒလမှ ပြန်ခေါ်ပြီး မူလရာထူးကို ပြန်အပ်ရပြန်သည် ။

အခု..စောလူးမင်းက ငရမန်ကန်းရဲ့ အကျဉ်းသား။

ကျန်စစ်သားရဲ့ ရင်နှလုံးသားမှာ ချစ်ရသူခင်ဦးက ပထမဦးစားပေးမဟုတ်။

ပုဂံရွှေနန်းရှင်ဟာ ပထမဦးစားပေး အရေးကြီးသည် ။ သူ့ကို မှူးမတ်များက ထီးနန်းအပ်ကြသည် ကို လုံးဝလက်မခံခဲ့။ ဒါကြောင့် ဘုရင်စောလူးမင်းကို အသက်စွန့်၍ ဝင်ကယ်ခဲ့ပါ သော်ငြားလည်း ..

ခင်ဦးနှင့် နွယ်၍ ကျန်စစ်သားက သူ့ကိုလုပ်ကြံရန်ခိုးသည် ဟု နောင်တော်ဘုရင် စောလူးမင်း အထင်မှားခဲ့လေရောသလား။

ထိုအမှားသံသယက ခုတော့ ရန်သူ့လက်ချက်နှင့် အသက်ဆုံးရှုံးရပြီ ။ ရာဇဝင်ရိုင်းခဲ့ရလေပြီ။

ငရမန်ကန်း...

ပုဂံနှင့် ဥဿာပဲခူးစား ငရမန်ကန်းတို့ စစ်ပွဲပြေငြိမ်းအေးချမ်းသွားပြီ
မို့ လေးသည် တော်မုဆိုးကြီးငစဉ် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ။

သူသည် ထင်ရှားသည့် လေးသည် တော်မုဆိုးကြီးတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ။
သူ့မှာ မယားမယ်သုန်နှင့် ရင်သွေးသားငယ်တစ်ဦးရှိသည်။ ။

မုဆိုးအလုပ်နှင့် မိသားစုသုံးဦး ဝမ်းစာရှာစားနေကြရသည်။ ။ ဒီမှာ
အရေးတော်ပုံပေါ်လာ၍ ငစဉ် မုဆိုးလေးသည် ကျော်အဖြစ် ပုဂံဘုရင့်အ
မှုထမ်းရန် ဆင့်ခေါ်ခံရသည်။ ။

အချိန်ကာလအတန်ကြာ သွေးသံရဲစစ်ပွဲမှာ သူရဲရင့်စွာ အမှုတော်
ထမ်းခဲ့ရပြီး..နောက်ဆုံး ကျန်စစ်မင်းကြီးရဲ့ ဆုချီးမြှောက်
အသိအမှတ်ပြုခြင်းကို ခံခဲ့ရသည်။ ။

ခု..စစ်ပွဲပြီးပြီ။

မယားမယ်သုန်နှင့် သားငယ်ရင်သွေးရှိရာသို့ ပြန်ရတော့မည်။ဒီလို
ရွာပြန်ရန် ပြင်ဆင်ပြီးကာမှ ကျန်စစ်မင်း (စစ်သူကြီး)ရဲ့ ရှေ့တော်မှောက်
ချက်ချင်း ခစားရမည်ဆိုသည့် အမိန့်က စစ်ပွဲပြီးချိန်မှာ ရောက်လာခဲ့
သည်။ ။

မုဆိုးငစဉ် စစ်သူကြီး (ကျန်စစ်သားမင်း)ရဲ့ ရှေ့မှောက်မှာ ခူးထောက်၍
ခစားလိုက်သည်။ ။ ဘာအပြစ်များ ရှိလို့ ပါလိမ့်။ မုဆိုးငစဉ်ရဲ့ ရင်ခုန်သံ
မြင်းခွာသံလို ညံ့နေသည်။ ။

“ငစဉ်”

“ဘုရား”

“မောင်မင်းကို အထူးတာဝန်ပေးစရာရှိတယ် မောင်မင်း”

“အမိန့်တော်မြတ်ကို နာခံလျက်ပါဘုရား”

“မောင်မင်းသည် ထင်ရှားကျော်ကြားသည့် လေးသည် တော်တစ်ဦးလည်း ဖြစ်သလို တောကျွမ်းသည့် မုဆိုးလည်း ဖြစ်ပေတယ်..မောင်မင်း။ဒါကြောင့် အထူးတာဝန်ပေးအပ်မယ်..နာခံ မောင်မင်း”

“အသင့်ရှိကြောင်းပါ ဘုရား”

“ပုဂံမင်းရဲ့ ရန်သူ ကျေးဇူးကန်း ဥဿာပဲခူးစား ငရမန်ကန်းဟာ အဖမ်းအမိမခံဘဲ ဧရာဝတီမြစ်အတိုင်း ဖောင်နဲ့ စုန်ပြေးတယ်လို့ စစ်ဆေးသိရတယ်။ မောင်မင်းမုဆိုးငစဉ်.. ငရမန်ကန်းနောက်ကို အမြန်လိုက်ပြီး အပြီးတိုင်လုပ်ကြံချေ။ သင်းအရေးအောင်မြင်မှ မောင်မင်း ပုဂံကို ပြန်ခဲ့”

“မှန်ပါ ..အမိန့်တော်မြတ်အတိုင်း အရေးတော်ပြီးမြောက်အောင် ဆောင်ရွက်ပါမည်ဘုရား”

သည့် နောက် ကျန်စစ်မင်း စစ်သူကြီးက စစ်မြင်းထွားထွားတစ်ကောင် ချီးမြှင့်လိုက်သည် ။ မုဆိုးငစဉ် ရိက္ခာထုပ်နှင့် လေးမြားဘူးကို ကျောမှာ စလွယ်သိုင်းပြီး အားလုံးကို ဦးချကန်တော့၍ မြင်းကို အပြင်းစိုင်းနှင်လိုက်သည် ။

မုဆိုးငစဉ် ရှေးရှုရာအရပ်ကား ပြည်တော်သာကျွန်းအရပ်မှ သည် ဧရာဝတီမြစ်စဉ် ကုန်းရိုး။ ပြီး..မြင်းခြံနယ်ရိုး ကမ်းပါးတစ်လျှောက်သို့ ...

(၈)

မယ်သုန်...စစ်ကြီးပြီးသွားပြီဆို လွန်စွာပျော်ရွှင်ကြည်နူးနေသည် ။
အမှုတော်ထမ်းရန်လိုက်ပါသူ သူတို့ ရွာသားအချို့ပင် ပြန်လည်ရောက်ရှိ
လာ၍ ထမီရင်ရှားနှင့် အမောတကောပြေးကြည့်ရ၏။

ဟိုလူက...ကိုရိုးချဲ့။

ဒါက..ငဖုန်းသင်။

သဟာက..ကိုငကျိုင်း။ အလို ..သူ့အချစ်ဆုံးလင်ကလေးရှိအဖေ ကိုင
စဉ် မပါပါလား။

ဘုရား..ဘုရား။

တိုက်ပွဲမှာ များ ကျရောသလား။

ဒဏ်ရာရလို့ သုံးပန်းအဖြစ် အဖမ်းခံရရောသလား။ ရင်ထဲမှာ ချစ်လ
င်ကိုမတွေ့ရ၍ ဗလောင်ဆူနေသည် ။

“အစ်ကို ရိုးချဲ့”

“ဘာတုံး..မိသုန်”

“ဟို..ဟို..အကျွန်မယောက်ျား ကိုငစဉ်ရော..ဟင်..ဟင်”

“င..ငစဉ်”

“ဟုတ်သယ်တော်..သူ..သူဘယ်မှာ တုံးတောင့်”

“မပါလာဘူး”

“အို..ဘုရားရေ..သူ..သူ..တိုက်..တိုက်ပွဲမှာ ကျ..ကျသွားလို့ လားဟင်..

အစ်ကိုရိုးချဲ့...ဟင်.. ဟင်.. လို့ ”

မယ်သုန်ရင်ကိုဖိရင်း မျက်ရည်စို့စို့နှင့် မေးရှာသည် ။

“ငရိုးကြားရသလောက်တော့ အမှုတော်အသစ်ထမ်းဖို့ နေခဲ့ရသလို ကြားသဟ..မယ်သုန်ရ”

“ဒါ..ဒါ..တကယ်လားဟင်။အစ်ကိုရိုးချဲ့ ကျွန်မကို ညာပြောနေသလားတော်။ ကျွန်မ ရင်တုန်လိုက်ပါဘိတော်”

“မယုံရင်..ငကျိုင်းကို မေးကြည့်ဟာ”

“မောင်ကြီးငကျိုင်း..အဲဒါ ဟုတ်သလားတော်..ဟင်”

“ဟုတ်ပ...မယ်သုန်၊ နင့်လင် အရေးတော်တစ်ခုဆောင်ရွက်ဖို့ ကျန်ရစ်ခဲ့ရတယ်ဟဲ့”

“ဘာ..ဘာအရေးများ လည်း မောင်ကြီးငကျိုင်းရ”

“ဒါတော့ မသိဘူးမယ်သုန်။ ဒါက လျှို့ဝှက်ကိစ္စတွေပဲ”

“ဟူး..”

မယ်သုန်ပါးပြင်ပေါ်မှ မျက်ရည်ဥများ စီးလိမ့်ကျလာသည် ။ရွာအဝင်လမ်းမမှာ သူမတစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့ရ၏။ သူမ ပုဂံရွှေနန်းရှိရာသို့ ငေးမျှော်ရင်း တစ်ချက်ရှိက်လိုက်သည် ။

* * *

မုဆိုးငစဉ် ဧရာဝတီကမ်းရိုးတစ်လျှောက် တောအုပ်တောညိုများကို
ဖြတ်ကျော်၍ မြင်းကို ဒုန်းစိုင်းလာခဲ့လိုက်သည်။ ။

သွားရင်းလာရင်း နီးရာရေဆိပ်များမှာ ဝင်၍ စုံစမ်းထောက်လှမ်းရ
သေးသည်။ ။

“မျက်လုံးတစ်လုံးကန်းနေတဲ့ လူတစ်ဦးကို မြင်ရလား”

“ဖောင်တစ်စီးနဲ့ မျက်ကန်းတစ်ဦး ဒီမှာ ဝင်နားသေးလား”

အချို့က မသိဟု ပြော၏။

အချို့က ဖောင်တစ်စီးပေါင်းမိုးတင်၍ မရပ်မနား လှော်ခတ်သွားသ
ည် ကို မြင်ရသည် ဟု ဆို၏။

အချို့က တံငါလှေနားကပ်၍ ဖောင်တစ်စီး ရိက္ခာအသားငါးဝယ်၍
အမြန်မြန် စုန်ဆင်းသွားသည် ဟု ဆို၏။

သတင်းရသည် နှင့် မြင်းကို အမြန်စိုင်းပြီး ဖမ်းမိရန်လိုက်ခဲ့သည်။ ။
ဖြတ်လမ်းအသွယ်သွယ်ကို ရှာ၍ ရှေ့မှ ကြိုဆီးဆိုရန် စိုင်းခဲ့သည်။ ။

ရွာသာယာအရပ်သို့ ရောက်သောအခါ သတင်းတစ်ခုကြားရတော့သ
ည် ။ ဝက်စားကောင်းလှ ဝတ်ထားသည့် လှေတော်သားနှစ်ဦး
ရေဆိပ်မှာ ဝင်နားသတဲ့ ။

ငစဉ် ရေဆိပ်သို့ ချဉ်းလိုက်သည်။ ။ ရေဆိပ်အနီးမှ လမုနှင့် လမဲ့၊ က
နစို၊ ဗျိုက်တောများက ပိန်းနေသည်။ ။

ဟော..မြင်နေရပြီ။ ဖောင်လှေတစ်စီး။ ပေါင်းမိုးတင်အိမ်လိုက်ကာ
ဆီး အခန်းဖွဲ့နှင့် ။ ဖောင်ဦးမှာ ရဲမက်သားတစ်ဦး ဓားလွယ်ပိုက်၍ ထိုင်
လို့ ။ အချို့က ဟိုဟိုဒီဒီ မျက်စိကစားကြလို့ ။

ကျိန်းသေပြီ။

ဒါ ငရမန်ကန်းရဲ့ စစ်ရဲလှေဖောင်။

မုဆိုးငစဉ် သစ်ပင်အုပ်ကြားမှ ဝင်လိုက်ပြီး ငရမန်ကန်းရဲ့ ဖောင်နှင့် နီးအောင် ချဉ်းကပ်လိုက်သည် ။

ကြည့်ရတာ ငရမန်ကန်းက ပေါင်းမိုးထဲမှာ ရှိပုံရသည် ။

ငစဉ် လေးနှင့် မြားကို အသင့်ပြင်ထားလိုက်သည် ။ ငရမန်းကန်း အပြင်ကို ထွက်သည့် အချိန်အား သည်းသည်းခံပြီး စောင့်နေလိုက်သည် ။

အချိန် အတော်ကြာသွားသည် ။

ငရမန်ကန်းက ဖောင်ပေါင်းမိုး လူနေစင်မှ မထွက်။ ဒီမှာ ပဲ သူတို့ အုပ်စု လှေထွက်ရန်ပြင်လိုက် သည် ကို မြင်ရသည် ။ မိမိ ဘယ်လို လုပ် ရပါ့မလဲ။

အကြံရပြီ။

ငရမန်ကန်းသည် ကြက်တိုက်၊ ငှက်တိုက်နှင့် ထူးဆန်းသားကောင်များကို စိတ်ဝင်စားသူဖြစ် ကြောင်း ကြားဖူးသည် ။ ငစဉ် လက်ဝါးနှစ်ဖက်အုပ်ယှက်ပြီး သာယာသောချိုးကူသံကို အကြိမ်များ စွာ ပေးလိုက်သည် ။

လွန်စွာသာယာပြီး ကြေကွဲစရာကောင်းလှသည့် ချိုးကူသံကို ကြား လိုက်ရသောအခါ ..

လှေပေါင်းမိုးစင်အိပ်ခန်းမှ လိုက်ကာပြတင်းပွင့် လာပြီး မျက်နှာတစ်ခုပေါ်လာခဲ့သည် ကို ငစဉ် မြင်လိုက်ရသည် ။

အလို..

ကြည့်စမ်း။ မျက်လုံးတစ်ဖက်မှာ သားရေပြားအကာနှင့် ။ မုဆိုးငစဉ် ချိုးကူသံကို ခပ်ကြာကြာလေး ပေးလိုက်ပြန်သည် ။ ငရမန်ကန်းကိုယ် တစ်ပိုင်းထုတ်၍ ချိုးကူသံလာရာသစ်အုပ်ဆီ သို့ ငေးမျှော်အကြည့်။

မုဆိုးငစဉ်က ရှားသားအနှစ်နှင့် လုပ်ထားသည့် သူ့ရဲ့ နာမည်ကျော် လေးပေါ်မှာ အဆိပ်လူးမြားတစ်ချောင်းတင်လိုက်ပြီး လေးညို့ကို ညာ လက်ဖြင့် ဆွဲတင်ကာ ပစ်လွှတ်လိုက်သည် ။

“ခါ”

“ဖောက်”

“အား ...”

အဆိပ်လူးမြားတစ်စင်းက ဧရာဝတီမြစ်ရဲ့ လေကိုဖြတ်၍ အသံမြည်ပြီး ပြေးထွက်သွားကာ မျှော်ငေးကြည့်နေသည့် ငရမန်ကန်းရဲ့ လည်မျိုကို ထုတ်ချင်းခတ် စူးဖောက်ဝင်ရောက်သွားခဲ့သည် ။

အံ့အားသင့်နေစဉ် ဒုတိယမြားတစ်စင်းက ကောင်းနေသည့် မျက် လုံးထဲသို့ ဖောက်ဝင်စိုက်နေ တော့သည် ။

ငရမန်းကန်း အသံနက်ကြီးနှင့် အားခနဲအော်ပစ်လိုက်ပြီးနောက် ပြ တင်းပေါက်မှာ တွဲလောင်းကျသွားခဲ့သည် ။

သူ့လည်ပင်းမှ နီရဲသောသွေးဆိုးသွေးညစ်တို့ စီးကျနေသည် ကို မု ဆိုးငစဉ် အားရကျေနပ်စွာ မြင်လိုက်ရသည် ။ ငရမန်ရဲ့ ရဲမက်အချို့က သူတို့ အရှင်သခင်ကို ကြောက်လန့်စိုးရိမ်ကြီးစွာ အော်ခေါ် လှုပ်နှိုးကြ သည် ။

မုဆိုးငစဉ်ရဲ့ တစ်ဆွေ့ခုန်မြားဆိပ်က အသက်ရှူချိန်ပင် မရလိုက်တော့။ ဒီမှာ ပဲ သူတို့ က အလောင်းကို ပေါင်းမိုးစင်အိမ်ထဲသို့ အမြန်သွင်းလိုက်ပြီး ဖောင်ကို အားချင်းလှော်၍ ရေစုန်အတိုင်း ပြေးကြတော့သည်။ ။

မုဆိုးငစဉ် တောအုပ်မှာ ထားခဲ့သည့် သူရဲ့ ဖောင်းဝတ်ရောင်မြင်းကြီးပေါ်သို့ လွှားခနဲခုန်တက်လိုက်ပြီး အသော့နှင်လိုက်သည်။ ။

ဒီသတင်းကောင်းကို မိမိရဲ့ အရှင်သခင် ကျန်စစ်မင်းကြီးများ ကြားလိုက်လျှင်..

* * *

(၁၀)

ဖောင်းဝတ်ရောင် မြားထွားကျိုင်းကြီးနှင့် လူတစ်ယောက် ရွာထဲသို့ ဒုန်းစိုင်းဝင်ရောက်လာသောအခါ ကလေး၊ လူကြီး၊ မိန်းမ၊ ယောက်ျား၊ အဘိုးအို အဘွားအိုများ ပါမကျန် အပြေးအလွှားထွက်၍ ကြည့်လိုက်ကြသည်။ ။

“ဟယ်..”

“ငစဉ်ကြီးပါလားဟေ့”

“ငစဉ်..ငစဉ်”

“မယ်သုန်ရေ..မယ်သုန်”

“ဘာတုံး..ကိုငကျိုင်းရေ”

“ဟဲ့..နင့်လင်ငစဉ် ပြန် လာပြီဟေ့”

“ဟင်..တ..ကယ်”

“ဟိုမှာ မြင်းကြီးနဲ့ ဗျာ”

မယ်သုန် ငှိလက်စမြေထမင်းအိုးကို လွှတ်ချလိုက်သည် ။ မြေအိုးသည် ဂွပ်ခနဲကွဲ၍ ထမင်းရည်နှင့် ထမင်းစေ့များ မြေပြင်မှာ ပြန့်လွင့်ကုန်သည် ။

ထမင်းရည်ပူလောင်သည် ကို ဂရုမစိုက်အား။ ထမီရင်ရှားနဲ့ ပြေးထွက်ခဲ့လိုက်သည် ။

“ကို..င..စဉ်”

“မယ်သုန်..”

“အို..ကိုငစဉ်ရယ်”

မယ်သုန် မြင်းကြီးနံဘေးမှာ ရပ်ပြီး သူမကို မျက်လုံးရွဲကြီးဖြင့် စိုက်ကြည့်နေသည့် ငယ်ချစ် ငယ်လင် မုဆိုးငစဉ်ကို ဝမ်းသာအားရ ပြေးဖက်လိုက်သည် ။

မုဆိုးငစဉ်ကလည်း သန်မာသော ချွေးစိုလက်အစုံဖြင့် ညိုညက်ညက်အသားနှင့် ထဘီရင်ရှားရှိနေသော မယားချောမယားလှလေးကို ဆီးကြိုပွေ့လိုက်သည် ။

မျှော်လင့်ချက်ရင်ဘတ်နှစ်ခု။

ထိကရုန်းရွက်လို ပူးကပ်သွားကြသည် ။

မယ်သုန်ရဲ့ ပါးပြင်ပေါ်မှာ မျက်ရည်ဥများ ဝမ်းသာရိပ်နှင့် ယီးလေးခို

နေကြသည်။ ။

နှုတ်ဆက်သံများက အကြင်လင်မယားနှစ်ဦးရဲ့ ဝန်းကျင်မှာ ပလူပျံ
နေသည်။ ။

မုဆိုးငစဉ်က မယားချော ညိုညက်ညက်လေးရဲ့ ပခုံးကို အားရပါးရ
ဖက်ထားရင်းမှ အထုပ်တစ်ခုကို မယ်သုန့်လက်သို့ အပ်လိုက်သည်။ ။

“ဒါ..ဒါ..ဘာ..ဘာတုံးဟင်..ကိုစဉ်”

“အသပြာထောင်ထုပ်”

“ဟင်..အသပြာထောင်ထုပ်၊ ကို..င ..စဉ် ..တော်..ဒါ...ဒါ ဘယ်ကနေ
..ရ ..ရ”

“မိန်းမရယ် စိုးရိမ်ကြောင့် ကြ ပူပန်ဖြစ်မနေပါနဲ့။ ဒါ ပုဂံ ရွှေမြို့ရဲ့
အရှင်သခင်သစ် ထီးဘုရားကျန်စစ်မင်းကြီးက အမှုတော်ကို ကျေပွန်
အောင်မြင်ပြီးမြောက်အောင် ဆောင်ရွက်ခဲ့လို့ မောင်ကြီးကို ချီးမြှင့်လိုက်
တဲ့ ဆုတော်ငွေအသပြာထောင်ထုပ်ပါ မယ်သုန့်ရယ်”

ကြားလိုက်ရသည့် စကားကြောင့် မယ်သုန့်မျက်ဝန်းမှာ
ဝမ်းသာအံ့ဩရိပ်များ ဧရာဝတီမြစ်ရေ တက်သလို လှိုင်းလုံးဆင့်သွားခဲ့
သည်။ ။

မယ်သုန့် အသပြာထောင်ထုပ်ကိုပိုက်ရင်း ချစ်လင်ရဲ့ လည်ပင်းကို
ဘယ်လက်ဖြင့်ဖက်၍ ယီးလေးခိုဖက်ထားလိုက်သည်။ ။

ထိုနေ့က မုဆိုးငစဉ်ရဲ့ အပြုံးအပျော်၊ အကြည်အနူး၊ အရွှင်အမြူးတို့
ကား..

မြန်မာ့ရာဇဝင်မှာ ဂန္ထဝင် တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ။ လေးသည် တော်

သူရဲကောင်းတစ်ယောက်ရဲ့ သူရသတ္တိ အသီးအပွင့် အဖူးအငုံ ရာဇဝင်မ
ညှိုးပန်းများ ဖြစ်ပါပေတကား....။

မောင်ညိုမှ ိုင်း (သန်လျင်)

* * *